de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 20 — 15 MEI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

„JANTJE IS NIET THUIS. HIJ IS UIT VISSEN ! "

De slimme

Mijnheer Bloemendaal las gaarne verhalen, waarin verteld wordt van politiemannen, die elke misdaad weten te achterhalen en met het grootste gemak de moeilijkste zaken oplossen. Tenslotte had hij er zoveel gelezen, dat hij precies wist, hoe die dieven en inbrekers het aanlegden en ook hoe men ze gemakkelijk kon vangen. Het was eigenlijk maar heel eenvoudig. Och, hij zou best kans zien zo'n zaakje op te knappen....

Op een middag, toen mijnheer Bloemendaal op de wandeling langs de achterzijde van een villa kwam, bemerkte hij opeens twee eenvoudig geklede mannen, die door een poortje de tuin ingingen. Dat vond hij verdacht. Hij wist, dat de bewoner van de villa, mijnheer Botermans, een paar dagen geleden met zijn hele gezin voor een week naar het buitenland vertrokken was. Wat moesten die twee hier dus zoeken?

Hij keek hen na en zag, dat ze de achterdeur openden en naar binnen gingen. Geen twijfel, dit waren inbrekers en wel heel brutale. Die kwamen met opzet op klaarlichte dag, omdat dan iemand, die hen toevallig zag, zou denken, dat ze in de villa zijn moesten.... Zo iets had hij al dikwijls gelezen....

Mijnheer Bloemendaal had zijn plan al klaar. Hij zou wachten tot die twee terugkwamen en hen dan, als hij zag, dat ze gestolen goed bij zich hadden, volgen tot hij hen aan de politie kon overleveren. Terwijl hij de achterzijde van de villa voortdurend in het oog hield, wandelde hij wat heen en weer.

Nog geen tien minuten later kwamen ze weer naar buiten. Ze zagen er, vond hij, zeer ongunstig uit. Echte inbrekersgezichten! Als een echte detective had hij dat dadelijk gezien.

Daar hoorde hij de jongste zeggen: „Met die deur zullen we gauw genoeg klaar zijn, maar met die kast zullen we meer werk hebben."

„Och, we zullen het gauw opgeknapt hebben," zei de andere. „Als we vanavond om acht uur komen, zijn we in een goed uur klaar."

Daar heb je het al, dacht mijnheer Bloemendaal. Precies, zoals in die boeken staat. Die schurken begaan altijd de een of andere stommiteit, zodat ze in de val lopen. Hij wist al, wat hem te doen stond. Tegen acht uur zou hij zorgen hier te zijn en hun komst afwachten. Dan zou hij hen rustig naar binnen laten gaan en dan de politie opbellen, die de inbrekers op heterdaad zou betrappen.

Tegen het bepaalde uur was mijnheer Bloemendaal present, gewapend met een revolver. Een detective had immers altijd een revolver bij zich. Het was een ding, dat al jarenlang onbruikbaar was, maar het zou indruk maken en ontzag inboezemen, als hij zo'n wapen in de hand had. Het duurde nog wel een kwartier en het begon al te schemeren, toen hij twee mannen zag naderen. Een van hen droeg zeker de tas met inbrekerswerktuigen. Ze gingen door het poortje de tuin en daarna het huis binnen. Even later was op de eerste verdieping licht. De inbrekers waren met hun werk begonnen....

Na drie minuten bevond mijnheer Bloemendaal zich in een winkel en belde het politiebureau op.

„Met de commissaris van politie."

„U spreekt met Bloemendaal, Vondelstraat 36. Er zijn op het ogenblik inbrekers bezig in de leegstaande villa van de heer Botermans, Lindelaan. Twee mannen zijn aan de achterzijde binnengedrongen...."

„Dan zal ik onmiddellijk een paar mannetjes sturen."

mijnheer Bloemendaal

door J. Toebosch

„Goed. Ik wacht hen aan de achterzijde, Plataanstraat...."

„Dank u...."

Bloemendaal keerde naar zijn post terug. Op de eerste verdieping was het nog altijd licht. Hij beefde van opwinding. Wat een geval! Morgen zou de krant een groot stuk over de mislukte inbraak hebben en daar zou in staan, dat het vooral aan de oplettendheid en het verstandig optreden van de heer Bloemendaal te danken was, dat de inbrekers nu achter slot en grendel zaten. Wat een naam zou hij in de stad krijgen en wat zou mijnheer Botermans hem dankbaar zijn....!

Daar kwam een auto aanrijden en hield bij hem stil. Een inspecteur en een agent stapten uit. Bloemendaal sprak even met hen en nam hen daarna mee de tuin in. De achterdeur van de villa was niet gesloten; zonder moeite konden ze dus binnenkomen. De inspecteur knipte een zaklantaarn aan en zachtjes bestegen ze de trap, die naar de eerste verdieping voerde. Ze kwamen nu op een gang en hoorden, dat in een kamer druk gewerkt werd. Daar waren dus de inbrekers bezig.

Eensklaps rukte de inspecteur de deur open en trad binnen. Maar verbaasd bleef hij staan, toen hij de twee inbrekers herkende als een timmerman en zijn zoon, die bij hem in de buurt woonden en door en door fatsoenlijke, nette mensen waren.

„Mijnheer Stroom....!" zei de timmerman verwonderd. „Wie zou u hier zo opeens verwacht hebben....? En nog twee heren.... Wat is er aan de hand......?"

„Zo, Verhoeven, ben jij het?" zei de inspecteur. „Als ik dat geweten had.... Maar deze heer had opgebeld, dat hier ingebroken werd en toen...."

De twee timmerlui barstten in een schaterlach uit. „Nee maar, die is goed," zei Verhoeven, toen hij wat tot bedaren gekomen was. „Maar luister, dan zal ik u even vertellen, wat er aan de hand is.

Mijnheer Botermans heeft me een paar kleine werkjes opgedragen en omdat hij gaarne had, dat die klaar waren, als hij van de reis terugkomt, heeft hij me de sleutel van de achterdeur gegeven. Het is op het ogenblik erg druk met het werk en daarom besloot ik dat karweitje maar even 's avonds op te knappen."

„Dan is de zaak in orde," zei de inspecteur. „Verhoeven, u neemt het me, hoop ik, niet kwalijk."

„Helemaal niet," zei de timmerman lachend. „U hebt niets anders gedaan dan uw plicht. Het spijt me, dat u die moeite voor niets hebt moeten doen."

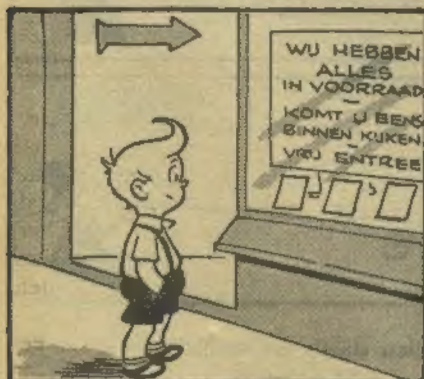
Mijnheer Bloemendaal stond intussen bedremmeld te kijken. Dat was dus het einde van het avontuur, dat hem beroemd had moeten maken....

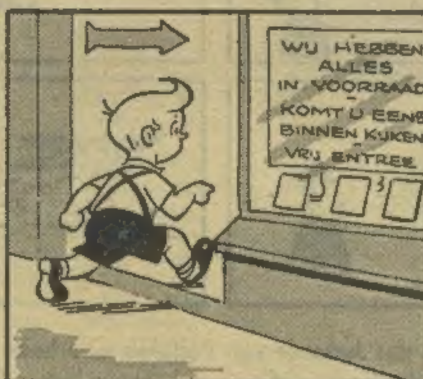
Bloemendaal moest nu naam, voornamen, geboortedatum en nog verschillende andere dingen opgeven en de inspecteur schreef alles op. Even later stapten de beide politiemannen in de auto en reden weg.

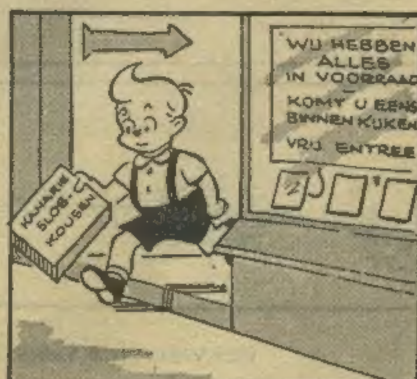
De volgende dag moest Bloemendaal bij de commissaris komen en daar vertelde hij, hoe hij door het lezen van veel detectiveverhalen twee fatsoenlijke mensen voor een paar gevaarlijke inbrekers had aangezien. En de commissaris, die begreep, dat Bloemendaal te goeder trouw gehandeld had, lachte hartelijk en zei, dat de zaak nu afgedaan was. Hij gaf hem echter de raad niet meer voor detective te spelen.

Nu, die raad was eigenlijk niet nodig, want mijnheer Bloemendaal had er voor altijd genoeg van.

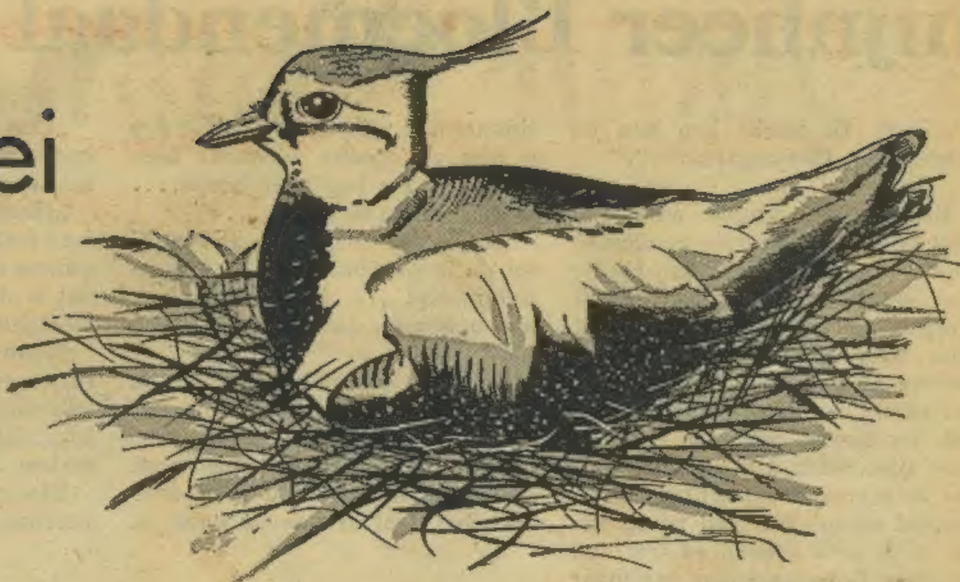
UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Het kievitsei

In verschillende streken van ons land, vooral in de weidegebieden van Friesland, Noord- en Zuid-Holland en Utrecht worden ieder jaar kievitseieren gezocht.

Dit zoeken van kievitseieren is eigenlijk nadelig, daar de kievitenstand in ons land meer en meer afneemt. Om die reden is dan ook de datum waarna geen kievitseieren meer gezocht mogen worden van 28 April tot 12 April vervroegd.

Toch worden ieder jaar nog duizenden eieren geraapt en verkocht en de echte eierrapers hebben hierin een grote vaardigheid gekregen.

Ook veel vogelliefhebbers gaan in de maanden Maart, April en zelfs nog in Mei op zoek, niet om eieren uit de nesten te halen, maar uit natuursport.

Want het is niet gemakkelijk de nesten te vinden en bijna nimmer bereikt de normale natuurvriend de vaardigheid van de vakman-eierraper. Toch zijn er wel enkele dingen, waarop men bijzonder moet letten.

Op de eerste plaats moet het eierzoeken 's morgens vroeg gebeuren. De vogels liggen dan nog op het nest en bij nadering kun je zien, al is het van zeer uit de verte, waar ze opvliegen.

Als het kievitvrouwtje op het nest zit, staat de kievithaan op wacht en al op zeer grote afstand bemerkt de haan onraad. Met een forse slag wiekt hij de lucht in en waarschuwt hij het vrouwtje.

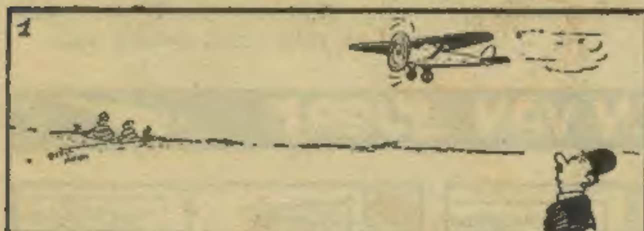
Dat verlaat nu onmiddellijk het nest, dat slechts een ondiep kuiltje in de grond is. Nooit slaat het vrouwtje direct van het nest de vleugels uit, maar het loopt voorzichtig en ineengedoken een meter of wat door het gras om eerst dan weg te vliegen.

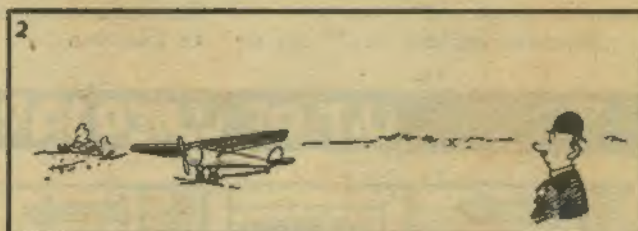
Zijn er tussen de weilanden stukken bouwland aanwezig, dan liggen ook hierop vaak eieren, meer nog dan op het weiland; ligt er weiland tussen, dat bedekt is met veel lange mest (mest met veel stro), dan zal men ook hierop dikwijls de eieren vinden.

Naarmate de broedtijd vordert, zitten de vogels vaster op de eieren en vliegen er minder ver van weg. Gewoonlijk zitten er vier eieren of jongen in een nest.

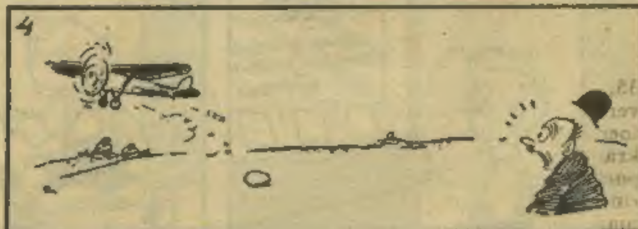
Het zoeken is een aardige sport, doch onthoud goed, dat de echte natuurvriend wel nesten zoekt, maar nimmer een ei of vogel uithaalt.

J. B. M. v. d. Belt

Het vreemdste vliegtuig dat Judocus van Puffelen ooit heeft zien dalen. En eerlijk gezegd, snappen wij ook niet hoe dat kwam, maar het is heus echt gebeurd....

Simpie Kannalles

33. Somber gestemd, omdat hij een bekeuring had gekregen wegens het vuilmaken van de straat, keerde Siempie terug naar de huiskamer. „Het is gek," mompelde hij, „mijn naam zegt, dat ik alles kan en ik ben ook ongelofelijk handig, maar toch mislukt mij nogal eens wat. Je zou haast zeggen, dat Tunneke het huishouden toch beter kan doen dan ik, maar dat is natuurlijk dwaasheid! Kom, laat ik nu eerst iets gaan doen waarbij ik niets kan verprutsen. De tuin sproeien! Ik maak me sterk, dat weinig mensen zo enorm goed tuinen kunnen sproeien als ik. Ha, nu zal ik laten zien, wat ik waard ben!" Even later sjouwde Siempie de tuinslang naar buiten.

34. Siempie sloot in de keuken de slang aan op de kraan en draaide die kraan toen helemaal open. Hij pakte de kop van de slang, draaide de schroef open en — getroffen door de sterke waterstraal spatte een zonnebloem meteen uit elkaar. „Da's jammer!" zei Siempie naar de bloem toelopend, en ongemerkt spoot de waterstraal nog een stuk of tien bloemen aan flarden. Op hetzelfde ogenblik werd er weer gebeld. „Nooit heb je hier eens rust," mopperde Siempie de slang neerleggend, die natuurlijk lustig verder spoot. „Enfin, ik zal gaan kijken wie er is. Misschien iemand die mijn hulp nodig heeft." En Siempie begaf zich naar de voordeur.

35. Het was de eierboer, die eerst meewarig naar het verhaal over de ziekte van Tunneke's moeder luisterde en toen een verheugd gezicht trok omdat Siempie een hele krat eieren kocht. „Hoeveel is het?" vroeg Siempie met zijn portemonnaie in de hand, en meteen kwam er een Zigeunerin aan, die vroeg of zij zijn hand mocht lezen. „Lees maar op," zei Siempie, zijn hand uitstekend. „Geluk, veel geluk," sprak de vrouw, „maar eerst zult u een verlies lijden." „Wat voor verlies?" vroeg Siempie. „U raakt geld kwijt," zei de Zigeunerin en zij greep Siempie's portemonnaie en zette het op een lopen!

36. Eén ogenblik kon Siempie van verbazing geen spier verroeren. „Houd de dief!" schreeuwde hij toen en hij probeerde de vluchtelinge na te zetten. Helaas struikelde hij direct al over de krat eieren die hij had gekocht. Hij verloor zijn evenwicht, kwam op de krat terecht en vermorzelde een ei of twintig. Siempie gaf de achtervolging toen maar op en diepbedroefd haalde hij ander geld om voor de kapotte eieren te betalen. Daarna draaide hij zich om en liep hij naar de huiskamer, waar hij met zijn hoofd in zijn handen aan tafel ging zitten. „Het schijnt dat ik toch niet zo erg handig ben," zei hij met een snik. *Wordt vervolgd*

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Schrijfmaterialen

Wanneer wij van de vroegste tijden af de stoffen nagaan waarvan men zich heeft bediend om er op te schrijven, dan belanden wij bij de drie rijken der natuur. De bladeren van allerlei palmen dienden er voor. De bewoners van het eiland Kreta beweren, dat zij zich het eerst hiervan bediend hebben. De schors van de beukeboom heeft een opperhuid die er zich bij plaatjes laat afhalen en waarop gemakkelijk te schrijven is, en sommige Muzelmannen schrijven nog op de schors van een zekere balsemstruik. De Chinezen maakten papier van de binnenste schors van de moerbezieboom en van jong bamboeriet. De oude Grieken schreven op bereide dierenhuiden of op de buitenschors van een plant, „biblos" genaamd. Daarom noemden zij een boek: *biblion* (vandaar ons woord bijbel). Soms schreven ze ook op stenen of loden tafels. De Romeinen schreven weer op boombasten, waarom zij ook hun boeken *liber* noemden, dat wil zeggen: „bast. Later werden die basten vervangen door met was bestreken tafeltjes.

Natuurlijk gebeurde dat schrijven niet met gewone pennen, maar met stompe naalden of met een stuk hard riet. De inkt maakte men uit het sap der inktvissen of van vermiljoen- of purperverf. Dit was echter alleen bestemd voor de Oostromeinse keizers.

De Egyptenaren gebruikten de papyrus, een soort rietplant, die groeide in moerassen en stilstaande wateren van de Nijl. Het was voornamelijk de schors die gebruikt werd. Men plakte verschillende blaadjes op elkaar om de nodige dikte te krijgen en wreef ze nog in met cederolie om ze te vrijwaren voor bederf. Dergelijke beschreven vellen werden opgerold. Dat waren de bekende papyrusrollen. Driehonderd jaar voor onze tijdrekening vond men te Pergamum de kunst uit om bepaalde huiden zo te bereiden, dat ze een soort papier opleverden die men *perkament* noemde. Dit was zo duurzaam en sterk, dat men de papyrus liet schieten. Het perkament werd op zijn beurt verdrongen door het papier dat men uit lompen maakte.

Al vóór onze tijdrekening maakten de Chinezen zo'n papier uit katoen en vandaar ging die kunst naar Midden-Azië en Sumarkand. De Arabieren kregen er de lucht van in 704 en brachten aanmerkelijke verbeteringen aan.

v. L.

Verkeerd begrepen

In een restaurant kan men soms vreemde dingen beleven. Niet alle mensen zijn namelijk even snugger. Dat bleek toen eens een heer zich aan een tafeltje neerzette. Onmiddellijk kwam een kellner naar hem toe en zei:

„Meneer, ik heb gebakken tong, gebakken lever en varkenspootjes!"

En wat antwoordde die meneer?

TWEE GRAPPEN

Hij zei:

„Als je last van die kwalen hebt, moet je naar een dokter gaan! Ik wil alleen maar een broodje met kaas en een glas melk gebruiken."

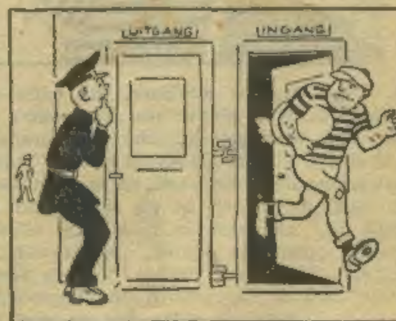
Niet erg slim

De politie had bericht gekregen, dat er ergens een inbreker in huis was. Direct ging een inspecteur met enige manschappen er op af. Nu wil het geval, dat er onder de agenten een was, die pas in dienst was gekomen en dus een leerling-agent was. Natuurlijk moest er eerst eens onderzocht worden of de nieuwe agent wel geschikt was en slim genoeg om aangesteld te worden.

Toen de inspecteur met zijn mannen bij het huis aankwam, gaf hij bevel alle *uitgangen* af te zetten. Nu kon de inbreker tenminste niet meer ontkomen. Helaas is de deugniet toch ontsnapt.

„Maar hoe kan dat?" vroeg de inspecteur aan de leerling-agent. „Alle *uitgangen* waren toch afgezet. Daar kon toch niemand uit?"

„Inderdaad," antwoordde de jongeman. „De *uitgangen* waren afgezet, maar laat ik die boef nou uit de *ingang* zien weglopen!"

Namen geven

De Romeinen hadden de gewoonte hun kinderen de namen te geven van diverse groenten. Heel erg populair was bijvoorbeeld de naam FABIUS. Welnu, die naam is afgeleid van het woord FABA, dat BOON betekent.

De grote redenaar CICERO, waar jullie misschien weleens van gehoord hebben, was naar de grauwe erwt genoemd, want in het Latijn noemde men die peulvrucht: CICER.

De dalmatiner is een echte heer onder de honden; hij heeft mooie ronde vlekken, zwart of bruin. Hij houdt van paarden en liep vroeger achter de koets met vier paarden aan, over welke afstand ook.

Zoals jullie weten, leggen de muskieten hun larven op het water. Ook die larven halen adem, maar het grappige is, dat zij dan op hun kop in het water moeten gaan staan. Het ademhalingsorgaan van een larf zit namelijk in het achterste deel van haar lichaam, en zij ademt dus door haar „staart".

VAN EEN HAAN, DIE NOOIT KRAAIT

Ik ken een aardig haantje,
't Kijkt guitig in het rond,
Het is echt iets bijzonders,
Het leeft niet op de grond.

't Gaat niet als and're haantjes
Des avonds trouw op stok,
't Zou hem ook niet bevallen,
Zo in een kippenhok.

Dat haantje ziet van alles,
Steekt boven alles uit,
Het kukelt je nooit wakker,
Want het geeft geen geluid.

Het kijkt neer op de mensen,
De koeien in de wei,
Op daken van de huizen
En op een bomenrij.

Het ziet ook bootjes varen
Door sloten en rivier,
En 't zien van al die dingen,
Dat doet hem veel plezier.

De wind blaast hem geregeld
Een and're richting uit,
Naar 't westen, of naar 't oosten,
En soms naar noord of zuid.

't Is 't haantje van de toren,
Waarover ik nu praat,
Kijk maar eens goed naar boven,
Daar, waar een kerkje staat.

Daar zul je 't haantje vinden,
't Lijkt goud bij zonneschijn,
Maar als het stormt of regent,
Dan zal het er ook zijn.

Jane Heilon

KIT KARSON en de WAP

PENSMOKKELAARS

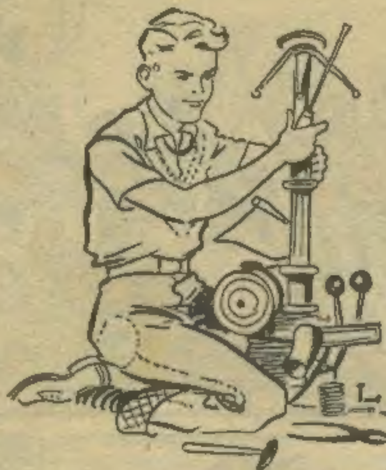
Hoe Johnnie beroemd werd

Carlo Muntinck

Johnnie woonde in New York. Hij was vijftien en ging nog op school. Verder was hij een verwoede knutselaar en daar had hij het al een heel eind in gebracht voor zijn leeftijd. In het huis, waar hij woonde, was een flinke zolder en die had hij helemaal als werkplaats ingericht. Elk vrij uurtje experimenteerde hij met spoelen en vliegwielen, met motoren, accu's en wat hij maar te pakken kon krijgen. Het meest enthousiast was hij voor alles, wat met luchtvaart in verband stond. Hij had al verscheidene modelvliegtuigjes gemaakt, die het uitstekend deden, en alle lectuur, die hij over de vliegerij te pakken kon krijgen, verslond hij gretig.

Johnnie werkte aan een groot plan, waaraan hij al het geld, dat hij zo af en toe verdiende, besteedde. Een tijdje geleden had hij namelijk een tijdschrift over luchtvaart in handen gekregen en daarin las hij, dat het Amerikaanse leger met toestellen bezig was, die heel gemakkelijk te bedienen waren en waarmee je in een wip de lucht in kon. De tekening stond er bij en als je het zo zag, was het heel eenvoudig. Er waren een stel riemen, waar je in ging zitten. Boven je hoofd was dan een grote propeller, die aan een stang was bevestigd en achter je rug een kleine motor. Wanneer je die aanzette, begon de propeller te draaien en daar ging je. De richting en de hoogte kon je zelf regelen en het geheel was zo eenvoudig, dat iedereen er mee overweg kon.

Ademloos had Johnnie het gelezen en het stond meteen bij hem vast, dat hij zo iets ook zou maken. Zelf vliegen, dat moest iets geweldigs zijn! Avond aan avond zat hij op zolder, vijlde en draaide, maakte berekeningen en vond zelfs verschillende verbeteringen uit. Van zijn opgespaarde geld liet hij een stevige propeller maken en de rest zette hij uit oude onderdelen met eindeloos geduld in elkaar. Na maanden werken had hij zijn vliegtoestel gereed. Door de overbrenging van de motor op de propeller anders in te richten, maakte hij een veel grotere snelheid mogelijk en het hele apparaat zat zo in elkaar, dat je het in een handomdraai kon opvouwen. Bovendien had hij er een soort stoeltje aangemaakt, zodat je op je gemak kon zitten. Nu was het dus af. Wanneer je het zo zag staan, leek het erg onwaarschijnlijk, dat iemand met zo'n samenstel van hout en ijzer werkelijk zou kunnen vliegen, maar John was er van overtuigd, dat zijn werk goed zou zijn.

Avond aan avond zat hij op zolder, vijlde en draaide en maakte berekeningen.

Op een vrije Woensdagmiddag besloot hij het grote waagstuk te ondernemen. Hij had het toestel opgevouwen. Het woog niet meer dan tien kilo en hij kon het gemakkelijk onder zijn arm meenemen. Hij stapte op de bus en reed tot buiten de stad. Daar, in het open veld, zette hij het apparaat in elkaar. Hij ging in het stoeltje zitten en gespte de riemen vast. In de kleine benzinetank zat vijf liter en dat zou genoeg zijn voor een vlucht van bijna tweehonderd kilometer. Johnnie keek om zich heen. Er was geen mens te zien. Hij haalde diep adem, trok aan een handle en wachtte af. Er klonk een zacht gebrom en plotseling begon de propeller te draaien. Steeds sneller ging het nu en ineens voelde Johnnie, dat hij steeg. Hij keek naar beneden en werkelijk het toestel had de grond verlaten. Hoger ging het. Johnnie schakelde opnieuw en nu vloog hij recht vooruit. Met glanzende ogen zat hij in zijn stoeltje, terwijl de propeller hem met steeds grotere snelheid door de lucht trok. Het was gelukt! Hij vloog! Hij stuurde naar links en onmiddellijk gehoorzaamde het toestel. Toen naar rechts en ook dat ging uitstekend. Het was een machtig gevoel om daar zo, sneller dan de vogels, door de blauwe lucht, te snorren. Steeds dichter kwam hij nu bij de stad. Plotseling zag hij beneden zich een geweldige drukte en meteen begreep hij wat er aan de hand was. Uit een torenhoge wolkenkrabber sloegen dikke rookwolken en op straat groepten honderden mensen bijeen, terwijl de eerste brandweerwagen juist gearriveerd was.

Johnnie daalde. Een ogenblik aarzelde hij nog. Toen liet hij zich langzaam tussen de huizen zakken.

De brand was ongeveer op de veertigste verdieping, in een groot kantoor en duidelijk zag Johnnie op de hoger gelegen etages dodelijk beangstigde mensen, die niet meer weg konden komen. Beneden begonnen de brandweerlieden een zeil te spannen, maar het was levensgevaarlijk om te springen van zo'n hoogte en niemand maakte dan ook aanstalten om dat te doen. Ineens kreeg Johnnie een ingeving. Hij daalde nog verder, tot hij vlak bij de ramen was, waarachter de bedreigde mensen stonden. De toeschouwers op straat hadden hem nu in het oog gekregen. Ze begrepen wat hij van plan was en begonnen hem luidkeels aan te moedigen. Die in de wolkenkrabber hadden de ramen opengeschoven. Johnnie wist niet of zijn toestel in staat was om twee mensen te dragen, maar toen hij de angstige hulpkreten hoorde, begreep hij dat

hij het moest wagen. Heel langzaam vloog hij nu langs het raam. Een man, die op de vensterbank was geklommen, klemde zich aan hem vast en zette zich af. Langzaam, onder het donderend gejuich van de mensen op straat, gingen ze naar beneden. Nog even en ze stonden veilig op straat. De mensen drongen op en wilden Johnnie de hand schudden, maar hij zette de propeller weer aan en haastig weken ze achteruit. Opnieuw ging hij naar boven en weer kwam hij behouden met een passagier terug.

Intussen was de brandweer met man en macht bezig om het vuur te blussen, maar de vlammen wonnen steeds meer terrein. Die nog boven waren, gingen naar het dak. Met schrik zag Johnnie, dat het er nog tientallen waren. Hij was doodmoe van de ongewone inspanning, maar ondanks alles zette hij door. Na uren zwoegen had hij ook de laatste gered. Hij maakte de riemen van het toestel los en wilde van het stoeltje stappen, maar meteen wankelde hij en viel bewusteloos op de grond. Spoedig was hij bijgebracht en toen hij wat had gedronken, voelde hij zich al weer een stuk beter. Een van de geredden, een oudere heer, kwam naar hem toe en nam zijn hand. „Je bent een dappere jongen," zei hij, „we zullen dit nooit vergeten." Hij gaf Johnnie zijn kaartje en zei: „Kom me morgen maar eens opzoeken, dan kunnen we wat praten." Daarna stapte hij in een auto en reed weg. Johnnie had nog net tijd om op het kaartje te kijken en te zien, dat de meneer Cyril Hodges heette en directeur was van een van de grootste ingenieursbureau's van Amerika. Toen drong er een leger verslaggevers en fotografen op hem af, waarvan de ene helft duizend vragen op hem afvuurde, terwijl de andere helft hem in allerlei houdingen wilde kieken.

Nadat hij eindelijk aan alle wensen had voldaan, maakte Johnnie haastig, dat hij naar huis kwam. De volgende morgen stond het gebeurde in geuren en kleuren in in de kranten, met grote foto's er bij.

En iedereen zegt, dat Johnnie nog eens een heel beroemd vlieger zal worden.

Hij daalde verder, tot hij vlak bij de ramen was waarachter de bedreigde [redacted] stonden.

De kleine knutselaar

HET FEESTMAAL DER ELFJES

Wanneer de lente terug is, richten de elfjes een feestmaal aan ter ere van de zon.

Dan nodigen ze de kleine luchtkaboutertjes uit, om aan het feest deel te nemen, en wanneer die kleine ventjes op hun prachtig gekleurde libellenvleugeltjes aangevlogen komen, zetten ze zich allen tezamen rondom een grote paddenstoel, die als feestdis dienst doet.

Wat een prachtig gezicht is het, wanneer al dat vrolijke goedje daar zo verenigd is!

De veelkleurige vlindervleugeltjes der elfjes en de bonte libellenvleugeltjes der luchtkabouters schitteren in de zon en wedijveren in pracht met het kleurenspel der spinrag-dunne gewaden.

De flinkste luchtkabouters mogen de spijzen opdragen in schalen, die van uitgeholde vruchten gemaakt zijn. De heerlijkste geuren verspreiden zich, wanneer het vrolijke gezelschap zich aan de vruchtenlekkernijen te goed doet, en als fijn getingel van zilveren belletjes klinkt het vrolijk gesnap uit aller keel.

Ja, het is iets onvergetelijk wonderlijks, zo'n feestmaal der elfjes. Maar hoe jammer is het, dat mensenkinderen dit prachtige schouwspel nooit te aanschouwen krijgen, omdat het hele vrolijke gezelschap in een wip verdwenen is, zodra maar een mens in de nabijheid komt.

Wij zien dan hier een plaat, waarop zo'n elfenfeestmaal getekend staat. Maar de hoofdzaak mankeert aan deze tekening: *de kleuren.*

Die moeten jullie zelf aanbrengen met kleurpotlood of waterverf en zodoende de tekening maken tot een getrouwe nabootsing van het prachtig bonte schouwspel. Maar doe vooral je best het heel mooi te maken, want het zou jammer zijn voor de elfjes en voor de luchtkaboutertjes als je er een knoeipartij van maakte. X

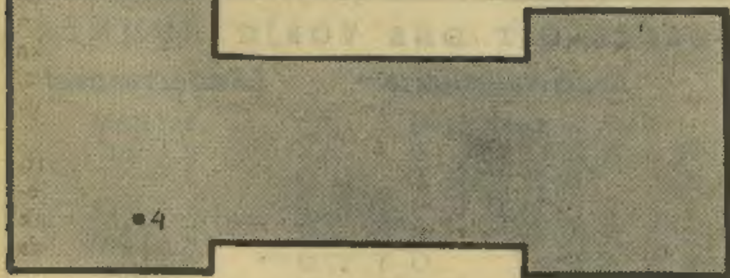
KLEURPLAAT

Model voor achterzijde.

DE ZIGEUNER EN ZIJN AAP

De zigeuner doet moeite om zijn aap, die hem ontsnapt is, weer te vangen, maar de langstaartige rakker is hem veel te vlug af. Als je wilt zien hoe, doe dan het volgende:

Plak deze plaat op niet te dik karton en knip de drie grootste stukken voorzichtig uit.

Waar in het grootste stuk de dikke stippellijnen staan, maak je met een scherp mes een insnijding precies ter lengte van de stippellijn.

De grijze lip onder aan de zigeuner steek je nu in de ronde insnijding, zó dat die lip achter de plaat komt te zitten.

Dan steek je door de zwarte punt bij het cijfer 1 op de grote plaat en bij het cijfer 2 op de grijze lip een splitpennetje en legt dit aan de achterzijde netjes plat om.

Vervolgens neem je het stuk met de aap, zorgt dan dat dit achter de grote plaat komt, steekt het uiteinde van de grijze lip door de rechte insnijding van de grote plaat en steekt nu een tweede splitpennetje door de zwarte punt bij 3 onder de zigeuner en bij 4 onder de aap. Hierna leg je ook dit splitpennetje weer netjes plat om.

Ziezo, nu zijn we klaar en kun je, door het uitstekende einde van de lip heen en weer te trekken, zorgen dat de zigeuner zijn aap onder de mand tracht te vangen, terwijl het rappe diertje hem steeds te vlug af is.

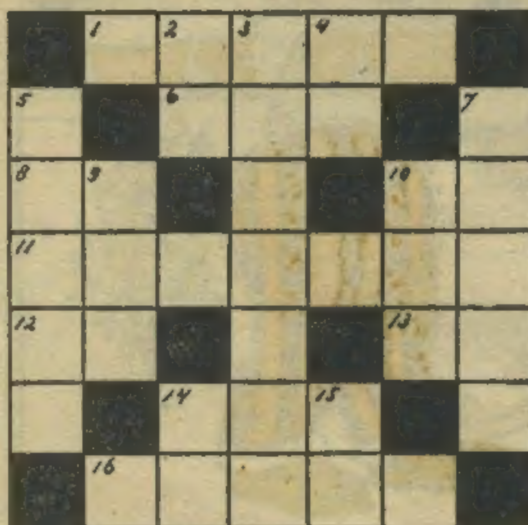
Maar zorg er vooral voor, geen te dik karton te nemen!

En als een en ander je nog niet helemaal duidelijk is, dan bekijk je maar eens goed het schetsje, waarop de achterkant van het geheel is aangegeven.

En nu maar aan het werk!

WIE PUZZELT ER MEE?

EEN KLEINE KRUISWOORD-PUZZLE

Van links naar rechts:

1 Het warmste jaargetijde
6 Hierin wordt eten gekookt
8 Ander woord voor reeds
10 Persoonlijk voornaamwoord
11 De man, die naast je woont
12 Wordt door de vogels gelegd
13 Bijwoord; ook voorzetsel
14 Tegenovergestelde van vast
16 Touw met een lus; wordt door cowboys gebruikt

Van boven naar beneden:

2 Voorzetsel
3 Zeeman
4 Voegwoord
5 Dik, heel sterk touw
7 Ander woord voor huilen
9 Dat ben je als je geen zin hebt om je les te leren
10 Soort kleedje om je voeten op te vegen
14 Deel van een kast
15 Staatsspoor (afkorting)

RAADSELS

1 Waarom groeien aardappelen beter dan andere planten?
2 Wat is van jou, maar wordt meer gebruikt door anderen dan door jezelf?
3 Hoe meer je er van neemt, hoe groter het wordt. Wat is dat?
4 Wat neemt men van je, nog voordat je het hebt?
5 Wat is het beste materiaal voor luchtkastelen?

VISITEKAARTJE

Wat is het beroep van deze heer?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Cijferraadsel

't Is binnen warm en buiten koud;
Voor 't venster vliegen de meeuwen.
Er ligt wat brood op het raamkozijn,
De vogels vechten en schreeuwen.

Ze dalen met twee, drie, vier tegelijk;
Wat aardig, dat witte gewemel!
Ze pakken nu gauw een paar stukjes brood
En zwieren dan weer langs de hemel.

De gevraagde woorden waren: hout, zeeheld, leeuw, ijsje, step, weiland, ruiter, licht, bokking en veerman.

Kruiswoordpuzzle

	M	O	N	D	O	R	G	E	L	
H	A	A	K		L		R	A	A	K
A	D		B	E	I	D	E		D	O
V	E	T		L	E	O		H	E	M
E		H	A	K		L	M	O		K
R	A	A	R				O	T	T	O
M		N	E	T		R	E	E		M
O	N	S		O	D	E		L	A	M
U	I		A	R	E	N	D		M	E
T	E	E	R		Z		O	V	E	R
	T	I	M	M	E	R	M	A	N	

Plaatsnamenpuzzle

1. Monster; 2. Poortvliet; 3. Hoogezand; 4. Zaandam.

Ladderraadsel

1 TRAM
2 IDEE
3 MAST
4 MAAS
5 ELKE
6 RUIL
7 MICA
8 ANNA
9 NOOR

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je: Timmerman, op de laatste: Metselaar.

DE VERGISSING

„Kom, geef ons wat in onze thee," vroegen en „Neen," lachte , „want jullie hebben ieder al suiker gehad. Het kan er mee door." Toen uit de H=K was gegaan, hielpen en zichzelf uit een dat ze opdiepten in een . Ze dachten dat daar het SUIKER had neergezet, maar ze hadden het lelijk mis. Het waren immers geen s kerklontjes, maar blokjes zout. kwam net terug in de H=K en tot straf moesten en nu hun thee met zout ook maar opdrinken. Nou dat viel niet mee. „Nee," zeiden en „dat doen we nooit B=M , want dat smaakt echt vies. We zullen v taan maar liever naar lui en.

REINAART DE VOS SLUIPT ROND

Het spreekwoord: „Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken" geldt ook onze vriend Reinaart op de tekening, want hij sluipt juist het erf van boer van Pagten rond, om te zien of er geen mals kippetje te roven valt.

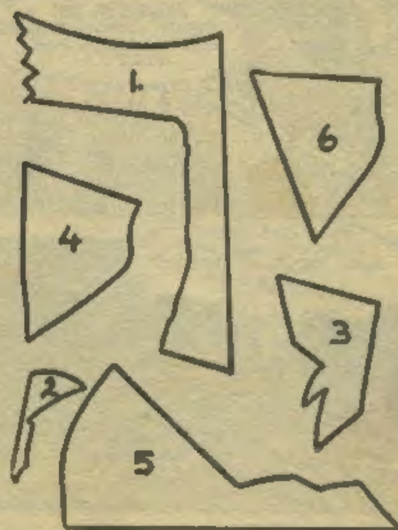
Nu, het zit onze kippendief niet glad vandaag, want van hoenders valt niets te bekennen, al ruikt Reinaart ze ook overal.

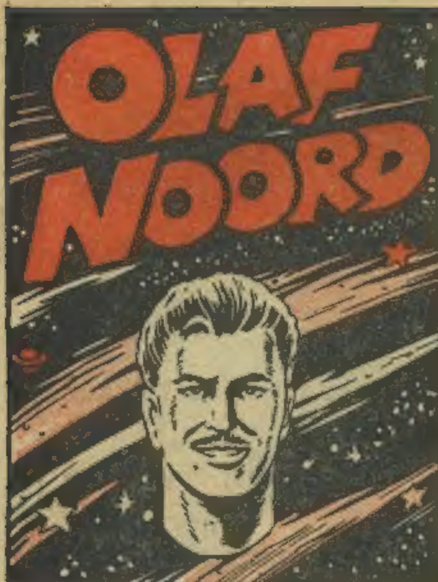
Ze hebben zich goed verstopt, de kippen. Kun je ze vinden? En wanneer je er ziet, hoeveel zijn het er dan in het geheel?

SILHOUETTENPUZZLE

En dit is ons vriendje de kraai, overal rondspiedend vanaf z'n boomtak. Kunnen jullie hem van deze zes stukjes samenstellen?

OLAF NOORD

KINGO! ZIJ VUREN EEN WAARSCHUWINGSSCHOT AF! ZIJ GELOVEN NIET DAT WIJ HUN VRIENDEN GEVANGEN HOUDEN. WIJ MOETEN MET HEN ONDERHANDELEN, VOORDAT...
NEE! DAT ZOU VERRAAD BETEKENEN AAN MJOE, DE KEIZER DER DAZMANGS! WIJ MOETEN ONS VAN HEN ONTDOEN VOORDAT ZIJ ACHTER ONS GROTE GEHEIM KOMEN!
?!

HALLO, RAKET, HIER DE VENUS- EN AARDEBEWONERS. WIJ VERZOEKEN U VOOR DE LAATSTE MAAL OM EEN ONDERHOUD! WIJ GELOVEN NIET DAT U VRIENDEN VAN ONS GEVANGEN HOUDT! LEVER ONS HET BEWIJS EN WIJ ZULLEN EEN OVEREENKOMST AANGAAN!

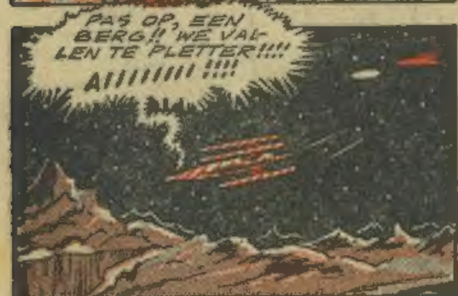

HI, HI, HI!! AANSTONDS ZULLEN DIE VENUS- EN AARDEBEWONERS ALS WORMEN OVER DE MAAN MIMAS VERSPREID LIGGEN!
VERMINDER DE SNELHEID VAN ONZE RAKET, DOE DAARNA ALSOF WE GAAN LANDEN EN GEEF HUN ONVERWACHT DE VOLLE LAAG!

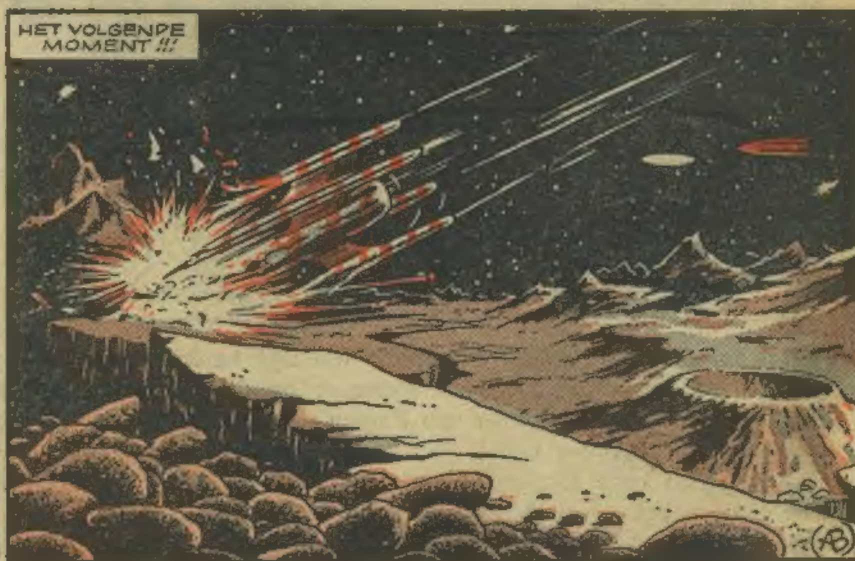

HIER OLAF NOORD AAN ALLE LEDEN VAN DE UVURAN-EXPEDITIE. LEG EEN SPERVUUR VAN STORINGSSTRALEN OM HEN HEEN ZODAT ZIJ NIET KUNNEN ONTKOMEN!

WIJ DWINGEN U TE LANDEN! ACHTER DE GROTE KRATER BENEDEN ONS IS EEN VLAK TERREIN!

HI, HI! ZAKKEN TOT 80 METER BOVEN DE OPPERVLAKTE VAN MIMAS EN DAN... VUREN!
KINGO, JE BENT KRANKZINNIG! DAT HALEN WE NIET!

PAS OP, EEN BERG!! WE VALLEN TE PLETTER!!!!
AIIIIIIII !!!!

HET VOLGENDE MOMENT !!!